

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/257/2014
Identifikačné číslo spisu:	6808897929
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6808897929.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného Mesta Tornaľa, so sídlom v Tornale, Mierová 14, zastúpeného JUDr. Michalom Treščákom ml., advokátom so sídlom v Košiciach, Thurzova 6, proti povinným 1/ V., naposledy bývajúcemu v X., 2/ P., naposledy bývajúcej v X., o splnenie uloženej povinnosti vypratať byt, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 6 Er 1368/2008, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. E., Exekútsky úrad so sídlom v Z., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. marca 2014 sp. zn. 43 CoE 80/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca uznesením z 24. januára 2014 č.k. 6 Er 1368/2008-14 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 37 ods. 3, 4, § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 ods. 1, § 103, § 104 a § 107 Exekučného poriadku. Uviedol, že Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. januára 2002 nemal vlastnú úpravu procesného nástupníctva účastníka exekučného konania a preto subsidiárne postupoval podľa § 251 ods. 4 O.s.p. Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že povinná 2/ zomrela 7. júna 2010 bez právneho nástupcu a povinný 1/ zomrel 2. novembra 2011 bez právneho nástupcu a preto nebolo možné preukázať prechod vymáhanej povinnosti na inú osobu a pokračovať v exekúcii. Vychádzajúc z § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu zastavil. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil s poukazom na § 203 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 20. marca 2014 odvolanie súdneho exekútora JUDr. E. proti uzneseniu Okresného súdu Revúca z 24. januára 2014 č.k. 6 Er 1368/2008-14 odmietol. Odvolací súd uviedol, že od 1. novembra 2013 je platná a účinná novela zákona č. 233/1995 Z.z. o Exekučnom poriadku, ktorá proces rozhodovania o trovách konania sústredila na súd prvého stupňa, keď do § 58

ods. 6 Exekučného poriadku zaviedla právnu úpravu, podľa ktorej nie je možné proti výroku o náhrade trov konania v prípadoch, keď exekučný súd zastavil exekúciu postupom podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku podať odvolanie. Dodal, že súdny exekútor je podľa § 37 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku účastníkom exekučného konania len v tej časti, v ktorej súd rozhoduje o trovách konania a preto odvolanie súdneho exekútora proti výroku rozhodnutia (zastavenie exekúcie) je podané neoprávnenou osobou.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol dovolaním napadnuté uznesenie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p., t. j., že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Zdôraznil, že procesným právom účastníka okrem iného je, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa, s ktorým nesúhlasí, bolo na základe jeho odvolania preskúmané odvolacím súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala, ale aj samotným rozhodnutím. Týmto rozhodnutím môže byť aj uznesenie o odmietnutí odvolania z dôvodu, že odvolanie nebolo prípustné, ak záver odvolacieho súdu o tejto otázke nie je správny. Mal za to, že súdny exekútor je účastníkom exekučného konania v časti, v ktorej sa rozhoduje o trovách exekúcie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a zdôraznil, že podľa § 58 ods. 6 Exekučného poriadku proti výroku o náhrade trov konania nie je možné podať mimoriadne dovolanie.

Oprávnený vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť. Uviedol, že súd prvého stupňa zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a proti takémuto rozhodnutiu podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku odvolanie nie je prípustné a preto súdnemu exekútorovi nemohla byť odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je v zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (uznesenie o odmietnutí odvolania) nevykazuje niektorý zo znakov uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 neprípúšťa.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník

konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na dovolateľom uvádzané skutočnosti zameral sa dovolací súd osobitne na otázku, či konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takým rozhodnutím môže byť napríklad aj uznesenie, ktorým odvolací súd odmietne odvolanie, hoci na jeho odmietnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky (rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994). K tvrdenej vade malo dôjsť tým, že odvolací súd odmietol odvolanie súdneho exekútora ako neprípustné.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Citované ustanovenie § 202 ods. 2 O.s.p. je jednou z výnimiek zo zásady prípustnosti odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa upravujúce jeden z prípadov, v ktorých nie je odvolanie prípustné proti uzneseniam vydaným v konaniach podľa dvoch osobitných zákonov. Neprípustnosť odvolania znamená, že zákon výslovne vylučuje možnosť rozhodnutie súdu napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Preto výpočet prípadov, v ktorých nie je prípustné podať odvolanie, treba považovať za taxatívny a možno ho rozšíriť len zákonom.

Exekučný poriadok je osobitným zákonom v zmysle tohto ustanovenia. Proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní je odvolanie prípustné len vtedy, ak to Exekučný poriadok výslovne umožňuje. Právnu úpravu trov exekúcie obsahujú § 200 až § 203 Exekučného poriadku, táto úprava ale nepripúšťala odvolanie proti rozhodnutiu súdu o trovách exekúcie.

Dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodovanie súdu o trovách exekúcie v súvislosti so zastavením exekúcie upravuje § 203 Exekučného poriadku a rozhodnutie súdu o trovách exekúcie v týchto prípadoch je preto rozhodnutím v exekučnom konaní vydaným podľa Exekučného poriadku. Zákom č. 299/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, sa podstatne zmenilo znenie ustanovenia § 58 ods. 6 Exekučného poriadku, keď prípustnosť podania odvolania bola nahradená nemožnosťou podania mimoriadneho dovolania. Od účinnosti uvedenej novely nemožno tak podať odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa rozhodovalo o trovách exekúcie, nakoľko platné a účinné znenie Exekučného poriadku vylučuje prípustnosť akéhokoľvek opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách exekúcie. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v ustanovení § 203, ale ani v žiadnom inom ustanovení Exekučného poriadku v znení platnom od 1. novembra 2013 sa neuvádza prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedené odvolanie proti nemu nebolo prípustné. Právny záver odvolacieho súdu o neprípustnosti odvolania bol preto správny. Rozhodnutím o odmietnutí odvolania, pre ktoré boli splnené zákonné podmienky, nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd správne odmietol

odvolanie súdneho exekútora smerujúce do výroku o trovách exekúcie s poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako neprípustné. Odmietnutím odvolania preto odvolací súd neodňal súdnemu exekútorovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., neznemožnil mu realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na zabezpečenie jeho práv a právom chránených záujmov.

Keďže prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci z ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p. nevyplýva, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti súdnemu exekútorovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou jeho právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.